

Dosarul nr. 2rac-278/16

Instanța de fond: Judecătoria Botanica mun. Chișinău – N. Șova
Instanța de apel: CA Chișinău – N. Traciuc, M. Anton, Iu. Cotruță

ÎNCHEIERE

20 iulie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului

Svetlana Filincova,

judecători

Nicolae Craiu, Maria Ghervas,

examinînd chestiunea referitoare la admisibilitatea recursului, declarat de către Societatea cu Răspundere Limitată „Dino – Star” în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de către Societatea pe Acțiuni „Termoelectrica” împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Dino – Star”, intervenient accesoriu Primăria mun. Chișinău privind înlăturarea obstacolelor,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 10 martie 2016, prin care s-a admis apelul declarat de Societatea pe Acțiuni „Termoelectrica”, s-a casat hotărîrea Judecătoriei Botanica mun. Chișinău din 18 noiembrie 2015, s-a adoptat o nouă hotărîre prin care s-a admis acțiunea,

C O N S T A T Ă :

La 12 februarie 2015 SA „CET – 2” s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva SRL „Dino – Star”, intervenient accesoriu Primăria mun. Chișinău privind obligarea de a crea pe str. Burebista, 118, mun. Chișinău zona de protecție regulamentară a rețelelor termice (nu mai mica de 2 m din ambele părți a conductei ingineresti).

În motivarea cererii reclamantul a invocat că în urma unui control efectuat pe str. Burebista, 188, mun. Chișinău, a constatat faptul amplasării pe rețelele termice cu diametrul de 400 mm a unei construcții cu autoparcare. După examinarea materialelor s-a stabilit că conform autorizației de construire nr. 44/99 din 15 septembrie 1999, autoritatea publică locală a autorizat pe terenul menționat, executarea lucrărilor de construire a unei Stații de deservire auto cu sediu. Însă, SRL „Dino – Star” pe terenul adiacent stației de deservire auto, pe conductele termice cu diametrul de 400 mm, a amenajat și o autoparcare, neținînd cont de faptul că la etapa coordonării procesului-verbal de alegere a lotului de pămînt pentru autoparcare,

conform prescrierii întreprinderii energetice, beneficiarul construcției urma să strămute din cont propriu rețelele termice, pentru ce urma să solicite condițiile tehnice pentru strămutare.

SA „CET – 2” a menționat că prin amenajarea parcării auto pe rețelele termice, au fost ignorate prevederile art. 17 din Legea cu privire la energetică nr. 1525 din 19 februarie 1998, care stipulează că obiectivele energetice au grad sporit de pericol. Pentru asigurarea exploatării lor în siguranță, se stabilesc zone de protecție. Oricare lucrare în zona de protecție se efectuează numai cu acordul întreprinderii sau organizației energetice.

Reclamantul consideră că s-au admis abateri inclusiv de la pct. 40 al Regulamentului cu privire la furnizarea și utilizarea energiei termice, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 434 din 09 aprilie 1998, care prevede că este interzis ca pe traseele conductelor termice, inclusiv pe culoarele de acces, să se ridice construcții, să se depoziteze materiale, să se execute lucrări subterane sau orice alte lucrări, care ar dăuna exploatării și ar bloca accesul la conducte și la stațiile termice. Pct. 41 al aceluiaș regulament stipulează că în cazul în care este necesar ca pe terenul pe care sînt amplasate instalațiile termice de alimentare să se execute o construcție, beneficiarul este obligat să anunțe cu un an înainte pe deținătorul instalațiilor și va suporta toate cheltuielile de modificare legate cu mutarea instalațiilor de alimentare de pe terenul viitoarei construcții.

SA „CET – 2” a susținut că prin amenajarea parcării auto direct pe rețele termice, se îngreșește accesul reprezentanților și a tehnicii întreprinderii energetice la descoperirea, deservirea și exploatarea acestora. Presiunea și temperatura înaltă a apei din rețea prezintă un pericol înalt pentru viața și sănătatea oamenilor, proprietarul bunurilor poate cere despăgubiri în caz de avariere a traseului termic.

Reclamantul a solicitat de a obliga SRL „Dino – Star” să creieze pe str. Burebista, 118, mun. Chișinău, zona de protecție regulamentară a rețelelor termice (nu mai mica de 2 m din ambele părți a conductei ingierești).

Prin decizia Camerei Înregistrării de Stat privind înregistrarea modificărilor din 16 iunie 2015, s-a decis înlocuirea SA “CET -2” cu SA “Termoelectrica” (f.d. 56).

Prin hotărârea Judecătoriei Botanica mun. Chișinău din 18 noiembrie 2015 s-a respins cererea de chemare în judecată înaintată de către SA “Termoelectrica”, ca fiind tardivă. În motivarea soluției s-a reținut că dreptul la acțiune a început să curgă din momentul înregistrării dreptului de proprietate asupra bunului imobil de către SRL „Dino – Star”, din 22 iunie 2003, iar reclamantul nu a solicitat repunerea în termen a acțiunii, precum și nu au fost constatate în instanța de judecată temeuri de întrerupere sau suspendare a curgerii termenului prescripției extinctive (f.d. 67, 73 - 76).

La 02 decembrie 2015 SA “Termoelectrica” a înaintat cerere de apel împotriva hotărârii Judecătoriei Botanica mun. Chișinău din 18 noiembrie 2015, solicitînd casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care acțiunea să fie admisă (f.d. 71 – 72, 86 - 88).

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 10 martie 2016 s-a admis apelul declarat de SA “Termoelectrica”, s-a casat hotărârea Judecătoriei Botanica mun. Chișinău din 18 noiembrie 2015, s-a adoptat o nouă hotărâre, prin care s-a admis

acțiunea înaintată de către SA “Termoelectrica”. S-a obligat SRL “Dino – Star” să creeze pe str. Burebista, 118, mun. Chișinău zona de protecție regulamentară a rețelelor termice, nu mai mica de 2 m din ambele părți a conductei inginerești. În motivarea soluției s-a reținut că este greșită concluzia instanței de fond precum că cererea de chemare în judecată este depusă de SA “Termoelectrica” cu omiterea termenului de adresare în judecată, stabilit la art. 267 Cod Civil, deoarece despre faptul finisării construcției obiectivului, reclamantul a aflat în urma recepționării răspunsului la reclamația înaintată pîrîtului la 12 decembrie 2014, ultimul prezentînd acte ce confirmă acest fapt. Astfel, cerința privind crearea zonei de protecție a rețelelor termice rezultă din art. 376 Cod Civil, dacă dreptul proprietarului este încălcat în alt mod decît prin uzurpare sau privare ilicită de posesiune, proprietarul poate cere autorului încetarea încălcării. Prin urmare cererea poate fi înaintată de înreprimerea energetică față de pîrît în orice moment cînd apare necesitatea de intervenție la rețelele termice, deoarece această necesitate poate apărea în scop de verificare (inspectare), reparare, înlocuire a conductelor termice. Or, cum rezultă din schema amplasării rețelelor termice, zona de protecție poate fi creată din contul terenului pe care este amenajată parcare auto, astfel nefiind necesară intervenția de demolare (strămutare) propriu – zis a construcției capitale (spălătoriei auto) (f.d. 92 - 97).

La 17 mai 2016 SRL “Dino – Star” a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 10 martie 2016, solicitînd casarea acesteia, cu menținerea hotărîrii Judecătorei Botanica mun. Chișinău din 18 noiembrie 2015 (f.d. 102 - 103).

În motivarea cererii de recurs recurentul a invocat că instanța de apel nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată, a aplicat o lege care nu trebuie să fie aplicată, a interpretat în mod eronat legea.

Conform prevederilor art. 434 alin. (1) CPC recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărîrii sau a deciziei integrale.

Materialele cauzei atestă că decizia Curții de Apel Chișinău a fost pronunțată la 10 martie 2016 și a fost expediată părților la 28 martie 2016 (f.d. 98). Recurentul a depus recurs la 17 mai 2016 și se consideră a fi depus în termen.

Analizînd materialele dosarului prin prisma temeiurilor invocate în cererea de recurs, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ ajunge la concluzia că recursul declarat de SRL “Dino – Star” nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC, care să justifice afirmația de ilegalitate a deciziei instanței de apel.

Potrivit prevederilor art. 432 alin. (1) CPC părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Recurentul în recursul său nu a făcut referire la nici o normă de drept material sau procedural, care ar fi fost încălcată sau aplicată eronat de către instanțele de judecată la examinarea cauzei, argumentele recurentului limitîndu-se la situația de apreciere de către instanțele ierarhic inferioare a circumstanțelor de fapt a cauzei și a admisibilității probelor prezentate de părțile la proces.

Dispozițiile art. 432 alin. (2), (3) CPC au caracter de concretizare a motivului de recurs, determinînd cazurile concrete în prezența cărora se consideră că normele de

drept material și procedural au fost încălcate sau eronat aplicate, astfel că recursul exercitat conform secțiunii a 2-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Alin. (4) al aceluiași articol stipulează că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) CPC cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Totodată, călăuzindu-se de art. 440 CPC Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ a constatat existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433 CPC și anume la lit. a), care expres prevede că cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

În legătură cu cele invocate, examinând argumentele cererii de recurs prin prisma normelor legale, ce reglementează relațiile dintre părți, ținând cont de actele anexate la dosar, se constată că recursul înaintat de SRL “Dino – Star” împotriva deciziei instanței de apel nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

În conformitate cu art. 270, 433 lit. a), 440 CPC completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

DISPUNE:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Dino – Star”, împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 10 martie 2016, în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de către Societatea pe Acțiuni „Termoelectrica” împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Dino – Star”, intervenient accesoriu Primăria mun. Chișinău privind înlăturarea obstacolelor.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului

Svetlana Filincova

judecători

Nicolae Craiu

Maria Ghervas